

MRA611

ARDA

-Tamam canım!

-...

-Hayır bitanem!

-...

-Ama zahmet etmeni istemiyorum, ben gelebilirim.

-...

-Evet biliyorum. ‘Uçan Turizm’. Anlaştık.

-...

-Görüşürüz. Yarım için şans dile!

Bir güler yüz, ıslıl ıslıl gözler ve kıpır kıpır heyecanla kapattı telefonunu. Elini göğsünün üzerine koydu zapt edebilmek için vuruşlarını. Kumandayı aradı sağında solunda. Düğmeye dokunup, kendine lazım kanalı bulunca hemen karyolasına koştu.

Yüzüne sinen heyecanı bir kez de kendi görmek istemişti. Banyoda ayna karşısına dikildi. Yarım büyük gündü. İlk defa aşık olmuştu Meral. Hisleri öylesine şen ediyordu ki onu, güçlük çekiyordu haykırmamak için sevincinden. Bağırır; alt katı, üst katı kendi gibi öğrenciler bile şaşırabilirdi. Kaç zamandır tanıdıkları Meral’den “çılgınlık” denilse yeri olacak bir bağırış, çağırış, coşkunluk görmemişlerdi. Milletin alakalarını, alakasız bir nedenden çekmek istemediğinden olacak ki kapattı eliyle, kalınca dudaklara sahip küçük ağzını. Kıkırdadı yalnızca. Yüzüne iki avuç dolusu su serpip tekrar salona geçti.

Son sınavını vermişti herkes gibi bugün. İki ev arkadaşı memleketlerine yola düşmüştü bile. Bu ise yarın; heyecanını doruklara çıkaracak kadar sevdiği çocuğun yanına, Çorlu’ya gidecekti. Müstakbel yeni ailesiyle tanışmak, hasbihal için.

Bu mutluluk galeyanyla dünden kalan –ders çalışırken çok iyiydi- içerisinde mısır da bulunan çerez tabağını sehpasına koydu. Kendisini uzunca boyuyla çekyata uzattı. ‘Ve televizyon zamanı!’ dedi gülüşüne bir yudum noksanlık vermeyerek.

‘Çorlu Tren Kazası!...Eşim!...Ay yavrum!...Kızlarım!...Çok özledik!...Arda!...Arda!...Ardam!...’ birbiri ardına gelen sözcükler hücum etti beynine televizyondaki ekrana bakar bakmaz. Görüyordu lakin anlayamıyordu spikerin, moderatörün ne dediğini. Bir tren görmüştü buğday tarlalarının arasında devrilip yatan. Vagonlar parçalanmaya ramak kalmış, papuçlar etrafa savrulu. Bir anne çocuğunu arıyor: Arda, Arda, Arda...

Ne olduysa birdenbire oldu. ‘Sevinç birdenbire oldu.’ dediği gibi büyük şairin, gözyaşları da birdenbire oldu. Meral’in gözlerinden akanlar kulaklarının içine dolmaya başlamıştı. Aklına bile gelmedi doğrulmak pembemsi çekyatında. Kalın dudaklarının kenarları bile sıırıslıklam oldu. Yüzünün ıslaklığına bir pamuk havlu çareydi yalnızca.

Meral’e bu anda, ekranda sevimli bir çocuk görünmüştü. Arda bu olmalıydı. Nasıl, nasıl ölebilirdi? Bir çocuğu mu beklemiş şu pas tutmuş, maviye hakaret eden lanet tren? Yollara taş mı koymuşlar? Bir ray; nasıl kırılır, eğilir, bükülür?...

Düğmesine çoktan basmıştı televizyonun. Lakin gözlerinin de bir düğmesi olsaydı yaşlara ancak mani olacaktı. Çekyatın üzerinde oturmuş, başını iki kolunun arasına almış şekilde ağlıyordu sadece. Aksi zamanda titreyen telefonuna cevap vermek istemiyordu, arayan yarın ki mihmandarı Ercan olsa da. Saatler geçmişti Meral ile iletişim kuramaması üzerinden. Ercan aramasın da kimler arasın? Yarın için ailesi ile alakalı malumat verecekti belki de.

Kendine gelen Meral, Çorlu’ya gelemeyeceğini söylemişti. Ama Ercan uzatmadı. Çünkü çok iyi tanıyordu Meralini. Israrı sevmiyordu hiç.

Ertesi sabah zil sesine uyanmıştı Meral. Ercan; yaşamıyla beraber üst tarafı dökülmüş saçıyla kapısında. Genetik olmalıydı bu hali. Babasından anlardı herhâlde? Munis yüzünü de beraberinde getirmese, Meral siyah arabalarına –sadece siyahını sezmişti- atlayıp Çorlu yoluna düşer miydi?

Ama önce Büyükçekmece’nin nadide eserinin hemen önünde birer sade Türk Kahvesi içmeyi ihmal etmediler. Meral’e biraz gülen yüz gerekti evvelinde çünkü.

-Eee, dedi Ercan. Dün gecedен bahsettiğini herkes anlayabilirdi. Hele kendi gibi mezun oldu olacak mühendis biri, hayli hayli...

Dün akşam üzerine çöken hal değişiminden ağlamamayı başardı ancak gözlerinin nemlenmesine engel olamadı. Olayı ve yaşayanları çok yakından bildiği için Ercan, ve

bugünlerine çok uygun olmadığını düşündüğü için kendi açtığı konuyu değiştirmek istedi hemen.

-Meralim, dedi elinden tutarak. –Buz gibiydi nedense.- Sen bitirdin. Bugünse benim son sınavım. Mezun oluyoruz kız! Sınavım öğleden sonra. Biraz Çorlu, biraz senin duan, sonra ailem. Plan bu. Nasıl?

-Şaşırmadım zaten plan yapmana, dedi başını Ercan'ın omuzlarına koyarak. Yola koyulmuşlardı bile. Ancak doğrulması da, başını Ercan'ın omuzuna koymasıyla bir oldu. ‘Çorlu. Nüfus:263000’ yazılı tabela heyecanlandırmıştı çünkü Meral’i.

-Dur dur, sakın ol!

Şehrin daha girişinde başlamıştı hislerindeki yerinde duramamazlık. Yeni, kocaman, yeşile imkân tanıyan siteler, Anadolu’dan esinlendikleri belli olan restoranlar, kafeler nizamiydi. İlk intibaası iyi olmuştu şehir için. Ya ailesi? Şehrin içerisinde tarihi caminin çevresinde biraz yürüyüş yapmak istedi Meral. Görmek istiyordu belki de uzak olmayan bir zamanda yaşamaya başlayacağı yeri. Süleymanpaşa’nın kısaca kim olduğundan bahsetmişti Ercan. Hevesle dinliyordu öteki. Yaz gününde ellerinde taşımak zorunda oldukları sular, adım başı da bitmek zorundaydı. Uğramak zorundalardı böylece bu değil, öteki esnafa. Esnafların misafirperverliği ise hitap şekillerinden zuhur ediyordu. Mest olmuştu Meral.

-Kızım oşgeldin!

-Kızın maşaallanız var!

-Oşgeldin gelin, kızan!

-Ercan aferin sana aferin! –Tanıdıklarının çıkması, evlerine yaklaştıklarının habercisiydi. Yoksa Ercan mı bu kadar muhabbet ederdi insanlarla?- Meral kızarıyordu eve yakın olmak, ihtimal olsa bile. Tebessümle merkezden ayrılırlarken:

-Gel, dedi Ercan. Bir güzel çay içmeden ve tatlımı sana ısmarlamadan sınava gidemeyiz.

Eski mi eski, sesli mi sesli, siyah mı siyah, süslü mü süslü –Meral daha yeni farketmişti arabanın ahvalini- baba arabasıyla Cumhuriyet Parkı’nın yanı başına çekti arabayı. ‘Ooo!’ diye hayranlığını gizleyememişti Meral. Yürüyenler, koşanlar, el ele sevgililer, bisiklet binenler... süs havuzu minik değil iriceydi. Fıskiyeler göğe tırmanmak için müthiş bir uğraş içindeydi. Ağaçlar meydan okuyordu havayı kirletmeye ant içmiş fabrikalara. ‘Ama evlere de eklemek lazımdı.’ diye geçirdi zihninden Meral.

Bir kalabalık gördüler -ışıldayacağı muhtemel; geceleri- havuzun ilerisinde. Ellerinde yazılı afişler vardı. Meral merak etmişti. Hızlanınca o yöne doğru, yeni bir hikâye anlatan Ercan susmak zorunda kalmıştı. Kalabalığa vasıl olunca, en öndeki kadını hatırladı Meral. Dün akşamki haberlerdeki kadındı bu. Hala hüznün, hala keder içinde. Bir şeyler anlatmak istiyorlar, bir dileklerini ulaştırma çabasındalar, hukuk denen mefhumu yaşatmak için ellerinden geleni yapmanın peşindeler. Akşamki kadını görünce dayanamamıştı Meral. Ağlayarak sarıldı boynuna, biraz seyredip onunla göz göze geldikten sonra. Kadın da yaşlarını zor bekletiyormuş gibi saatlerdir, başladı Meral ile hüngür hüngür ağlamaya. Sloganlar kesildi. Bir ağlama sesi vücuda geldi bütün parkta. Bisikletler durdu. Yürüyenler yürümüyordu artık. Fıskiyelerden su yerine gözyaşı fişkırıyordu sanki. Kavak ağaçları bile parktaki, söğütler gibi dallarını bükecekti az daha.

Kadın saçlarını okşadı Meral'in. Teselliye muhtaç oymuş, Ardasını yitiren oymuş gibi. Meral'i teskin mücadelesine öteki gözü yaşlılar da katıldı. Ercan seyir etti eli kolu bir mahkûm gibi. Üzgündü o da ama kaderine fazla razı olanlardandı anlaşılan.

Kolundan tutunca Meral'in ve o kadına bir tebessüm sununca, efkariyle birlikte yola koyuldular. Geç kalacaktı yoksa son sınavına. Telaşlanarak sevgili, hemen koştu süslü araca. Ercan sustu. Konuşmak gelmiyordu içinden. Bir mahalle önünden geçerken sevimli esmer çocuk yanaştı araca, kırmızı ışığı fırsat bilip. Şoför erkekti. Erkek tarafına yönelip bir demet kırmızı gülü sattı yok pahasına.

-Abe, ade iyisin. Kapmışsın güzel kızanı. Çorlu'nun en güzeli galiba?

Meral gülmeden, az evvelki yaşları unutmaya çalışmadan edememişti. Biraz ilerideydi Fakülte. Tepeye kurulmuş, Çorlu'ya panorama bakan okul. Yanağından ıslakça öptükten sonra -silme sakın tembihinden sonra- Ercan sınava koştu. Meral çayını yudumlamaya başlamıştı. Bardak elinde okul bahçesine çıkıp, ekili dikili alanları, İstanbul'a uzanan yoldan geçen arabaları, tüten fabrikaları, Atatürk Havaalanını, az ilerideki yurdu ve sosyal imkânlardan yoksun kalan fakülteyi izledi. "Neyse" dedi. Ercan için tek sosyallik ben olmalıyım. Ah! Annemlere haber etmedim hiç. Biz Karadenizliyiz. Bişe demesinler sonra?

Mutluluk pozlarıyla yanaşıyordu Ercan. Güzel mi geçti? Sormaya gerek yoktu. Sarihti her şey tavırlarından.

-Gülüm, dedi. Şurada, Deri OSB'de fabrikaya Staj Formumu imzalatıp eve geçelim. Yol üstü hemen.

-Peki, dedi. Ama “eve geçelim” lafı, heyecanını allak bullak etmişti. Tarif bulmak çok güçtü.

Bir fabrika önünde Ercan’ı beklemeye koyulmuştu. Elli metre ilerisinde, Büyükçekmece’deki Mimar Sinan Köprüsü’nün minyatürü vardı sanki. Sade kahveyi yudumladıkları yer, sabah vaktinde. Terkedilmiş gibi duruyordu. Şu asfalt yolu neden yanı başına yapmışlar ki? Başucuna da kocaman bir trafo köşkü konulmuş nedense? Çorlu Deresi mi şu? Ercan, “kirli çok kirli” deyip duruyordu.

Ercan’ın arabaya bindiğini fark edemeyecek kadar dalgın dalgın hatta dargın dargın bakıyordu o köprüye.

-Adı ne? dedi dudakları gibi kalınca olan işaret parmağını köprüyü yönelterek.

-Mimar Sinan Köprüsü... Sustu Meral. Eve varana kadar sustu.

Trakyalı, Çorlulu bir ailenin biricik oğlu Ercan’ın, Karadenizli bir kız arkadaşı evlerine gelmişti. Tanışmaya. Belki de! Neyse işte! Sanki bütün Karadeniz –bölümleriyle birlikte- davetliydi o akşam. Sofrada yok yoktu. Peynir Helvasından Hayrabolu Tatlısına, Triliçeden Sütlaca her tatlı. Köftenin de bütün çeşitleri. Köfte muhteşem ve vazgeçilmez ama o minnoş annenin marifetli elinden bambaşkaydı tadı. Kız kardeşleri –dört tane- hepsi sarılıp kokladılar Meral’i. Meral evindeki sıcaklığın bir adım fazlasını bulduğuna inanmıştı.

-Kızanım, dedi müstakbel annesi. Seni görmek isteyen biri daha var!

-Aaa kim o? Sitemle baktı Ercan’ın yüzüne. “Neden söylemedin” der gibi. Ercan haberi olmadığını, göz kırparak kardeşlerine ve nizamdan hali dişlerini saklamayarak anlatmıştı.

-Ercan’ın teyzesi.

Sessizlik oldu birdenbire. Küçük kız buyur etti teyzesini içeri.

Hayretini gizleyemeyen Meral koşup sarıldı kadına. Arda’nın annesiydi gelen!